

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem K. D. 933, R.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 12. 9. 2016, č. j. JMK 136696/2016, sp. zn. S-JMK 116222/2016/ODOS/Ša,

takto:

Žaloba s e z a m í t á.

Žádnému z účastníků s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne ze dne 12. 9. 2016, č. j. JMK 136696/2016, sp. zn. S-JMK 116222/2016/ODOS/Ša (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 6. 6. 2016, č. j. ODSČ-74371/15-26 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 5. 10. 2015 v 16:30 hod. na ulici Pod Kaštany v Brně, řídil osobní motorového vozidlo tov. zn. Toyota, reg. zn. „X“, aniž by byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Tímto jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek mu jako sankce byla podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 a § 12 (dnes již zrušeného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Dále byla žalobce stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v **žalobě** namítá, že správní orgány pochybily, když svá rozhodnutí doručily pouze právnímu zástupci žalobce. Dle názoru žalobce zákaz řízení všech motorových vozidel a odevzdání řidičského průkazu může učinit pouze žalobce. Nadto žalobce dodává, že plnou moc ze dne 5. 1. 2015 právnímu zástupci neudělal ve smyslu § 20 odst. 2 správního řádu, neboť svůj podpis na plné moci nikdy úředně neověřil.

Žalobce taktéž trvá na tom, že se předmětného přestupku nemohl dopustit, neboť jeho zavinění navazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 7. 2015, č. j. ODSČ-70822/15-16, jímž byl žalobci uložen zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce a které mu nebylo nikdy doručeno. Řízení o skutku ze dne 6. 2. 2015 bylo zahájeno až v červenci téhož roku, žalobce však neobdržel oznámení o zahájení řízení, ani nařízení o zahájení ústního jednání či konečné rozhodnutí. Z nahlédnutí do spisu dne 11. 4. 2016 v souvislosti s nynějším přestupkovým řízením, se žalobce dozvěděl, že doručované písemnosti byly doručeny pouze jednou a pak fikcí bylo konstatováno, že se doručení uskutečnilo. Nezákonnost tohoto řízení žalobce též spatřuje v tom, že mu byl ponechán řidičský průkaz. Vzhledem k okolnostem a osobním poměrům žalobce dne 5. 10. 2015 přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu po subjektivní stránce nespáchal, neboť o zákazu řízení všech motorových vozidel v době od 18. 8. 2015 do 18. 9. 2015 nemohl vědět. Přitom se skutek stal již po uplynutí doby zákazu řízení všech motorových vozidel, neměl žádný škodlivý následek a zájem společnosti neohrozil ani nevědomě.

Žalobce se dále neztotožňuje s názorem žalovaného, že zřízením služby označované dosílka u provozovatele poštovních služeb nemůže účastník řízení dosáhnout shodné právní pozice, pokud jde o doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, neboť dne 6. 2. 2015 nebylo proti žalobci zahájeno správní řízení. Žalobce způsobem „dosílání pošty“ prokázal potřebnou míru opatrnosti na své straně ve vztahu k obvyklé době pro zahájení správního řízení o přestupku, přičemž městská policie žalobce dne 6. 2. 2015 informovala, že správní řízení bude zahájeno cca do 60 dnů od spáchání skutku (zahájeno bylo až v červenci téhož roku). Správní orgán prvního stupně se spokojil toliko s jedním obesláním žalobce přes provozovatele poštovních služeb a přesto, že měl povědomí o tom, že na místě nemá poštovní schránku, neboť je odstěhován, neučinil formu náhradního doručení.

Na závěr žalobce nesouhlasí s výší uložené sankce, neboť je nepřiměřená a adekvátním postihem pro žalobce bylo samotné přestupkové řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvádí, že žalobce uplatňuje tytéž námitky, které byly obsahem odvolání a se kterými se dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.

Ve **správním spise** se mj. nachází oznámení přestupku ze dne 10. 7. 2014, úřední záznam ze dne 5. 10. 2015 s popisem události a úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem ze dne 5. 10. 2015. Dále je zde založen výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) celkem se 3 záznamy o přestupcích a blokadách řídicího oprávnění ode dne 18. 8. 2015. Dle tohoto výpisu byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel od 18. 8. 2015 do 18. 9. 2015 nabytím právní moci rozhodnutí Magistrátu města Brna dne 18. 8. 2015.

Ze správního spisu zjistil krajský soud tyto pro věc relevantní skutečnosti. Dne 10. 12. 2015 správní orgán prvního stupně doručil žalobci oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání. K ústnímu jednání konanému dne 11. 1. 2016 se dostavila právní zástupkyně žalobce, jež uvedla, že žalobce o přestupku ze dne 6. 2. 2015 nevěděl, pouze vycházel ze sdělení Policie ČR. Dodala, že žalobce v době léta roku 2015 vozidla neřídil, neboť teprve od prvního týdne v měsíci září začal pracovat. Žalobce byl přesvědčen, že v měsíci září a říjnu již vozidla řídit mohl. V době projednání přestupku dne 5. 10. 2015 měl řidičský průkaz u sebe, proto předpokládal, že je vše v pořádku. O skutečnosti, že měl žádat o znovuoobnovení řídicího oprávnění, se dozvěděl až v okamžiku, kdy Policie ČR nahlédla do registru a ihned následujícího dne mu bylo řídicí oprávnění příslušným správním orgánem navraceno. Dosílání pošty měl zajištěno, neboť se v místě trvalého bydliště nezdržuje. O vedení přestupkového řízení žalobce nevěděl, ač měl u pošty zajištěno dosílání zásilek. Předvolání k ústnímu jednání ani rozhodnutí ve věci stran skutku ze dne 6. 2. 2015 žalobci doručeno nebylo. Právní zástupkyně žalobce navrhla, aby bylo jako důkaz provedeno potvrzení pošty o tom, že žalobce má dosílání zásilek zajištěno. O doručovací adrese P. 42, B. žalobce informoval Policii ČR již dne 6. 2. 2015.

Správní spis byl následně doplněn o spisový materiál vedený u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. ODSČ-70822/15, konkrétně o oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 6. 2015 ve věci přestupku žalobce podle § 125c 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce měl dopustit dne 6. 2. 2015 překročením nevyšší dovolené rychlosti v obci o 26 km/h (dále jen „předchozí přestupkové řízení“) a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 7. 2015, č. j. ODSČ-70822/15-16, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku a za které mu byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tj. 18. 8. 2015 (dále jen „podkladové rozhodnutí“). Dále se zde nachází doručenky k těmto písemnostem a výpis z registru obyvatel ROB.

Dne 11. 4. 2016 se právní zástupkyně žalobce dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně, aby se seznámila se spisovým materiálem. Uvedla, že žalobce při sebelepším vědomí nemohl vědět, že došlo k zákazu řízení a v okamžiku, kdy se to dozvěděl, vše splnil. Taktéž dle zástupkyně není možno dávat k tíži žalobce, že přestupkové řízení stran jednání ze dne 6. 2. 2015 bylo zahájeno až dne 19. 6. 2015, čímž nebyla dodržena zákonná lhůta pro zahájení přestupkového řízení. Dosílání pošty si žalobce zařídil, aby se nedostal do nějakého prodlení, neboť si byl vědom přestupkového jednání ze dne 6. 2. 2015. Právní zástupkyně do spisu založila kopii potvrzení pošty o dosílání zásilek v období od 12. 3. 2015 do 12. 6. 2015.

Následně dne 6. 6. 2016 bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Dle správního orgánu prvního stupně si byl žalobce na základě spáchaného přestupku možného správního řízení vědom, proto mohl a měl si své osobní poměry uspořádat tak, aby očekávané listovní zásilky byly prokazatelně doručeny. Při úvahách o doručování vycházel z výpisu dat ze základních registrů obyvatel, kde je uvedena adresa trvalého pobytu žalobce K. D. 933, R. Žalobce mohl požádat příslušný správní úřad o uvedení doručovací adresy ve zmíněném informačním systému. Správní orgán prvního stupně dodal, že lhůta podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích není lhůtou prekluzivní, po jejímž uplynutí by nebylo možné řízení o přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.

zahájit, ale lhůtou pořádkovou, s jejímž uplynutím právní předpisy nespojují žádné následky. Správní orgán prvního stupně po přihlédnutí ke všem okolnostem věci dospěl k závěru, že k dosažení účelu a smyslu sankce postačí uložení pokuty a zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na spodní hranici zákonné sazby.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zástupkyně včasné **odvolání**. Napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o skutku ze dne 6. 2. 2015 a zpochybnil jeho doručení tzv. fikcí. Předmětné rozhodnutí mu nebylo doručeno, tudíž nevěděl a nemohl vědět o tom, že mu byla uložena sankce zákazu činnosti po dobu 1 měsíce. Dále nesouhlasil s výrokem o trestu, neboť uložena sankce je vzhledem k jeho pracovním aktivitám likvidační. Dle žalobce k nápravě postačilo již samotné projednání.

Žalovaný **napadeným rozhodnutím** námitky žalobce zamítl jako nedůvodné. Dle žalovaného lze hodnotit postup žalobce, který si nechal zřídit u České pošty dosílku zásilek, jako snahu o dodržení míry opatrnosti. Neučinil tak však u správního orgánu příslušného k projednání přestupku, jenž odesílal rozhodnutí ve věci přestupku žalobci. Z podkladů obstaraných správním orgánem prvního stupně nevyplývá, že by si žalobce v řízení zvolil doručovací adresu. Z podkladů taktéž vyplynulo, že žalobce na místě setření strážníkům nesdělil, že by jeho aktuální místo pobytu bylo odlišné od místa trvalého pobytu. Dle žalovaného zřízením služby označované dosílka u provozovatele poštovních služeb nemůže účastník řízení dosáhnout shodné právní pozice, pokud jde o doručování dle správního řádu, jako podáním žádosti o doručování na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu). Stran námitky nedodržení lhůty pro zahájení správního řízení žalovaný zopakoval argumenty správního orgánu prvního stupně. K nepřiměřenosti sankce žalovaný dodal, že podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce podle odstavců 4 až 7 [s výjimkou odst. 6 písm. a)] v rozhodnutí o přestupku nelze upustit.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že se nemohl dopustit v současné době projednávaného přestupku podle 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť nevěděl a ani nemohl vědět o sankci zákazu řízení všech motorových vozidel a to z důvodu, že mu nebylo řádně doručeno podkladové rozhodnutí.

Krajský soud z obsahu správního spisu vzal za nerozporné, že žalobce byl dne 5. 10. 2015 kontrolován hlídkou Policie ČR z důvodu překročení maximální povolené rychlosti. Následně bylo lustrací Policií ČR zjištěno, že má žalobce platnou blokaci řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění pozbyl žalobce na základě podkladového rozhodnutí dne 18. 8. 2015.

Krajský soud se nejdříve soustředil na prokázání skutečnosti, zda bylo žalobci podkladové rozhodnutí řádně doručeno podle správního řádu a zda nabylo právní moci. V případě, že by

podkladové rozhodnutí nebylo pravomocné, tedy žalobci by na základě tohoto rozhodnutí nebyla uložena sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, nemohl by se přestupku spočívajícího právě v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dne 5. 10. 2015 dopustit.

Z doručenky, kterou bylo žalobci podkladové rozhodnutí doručováno, je zřejmé, že písemnost byla zaslána žalobci na adresu K. D. 933, R. Na přední straně doručenky je uvedeno: „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. (zaškrtnuto). Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21/7 15.“ Je zde uvedeno jméno a příjmení doručovatelky a její podpis. Na zadní straně doručenky je uvedeno, že zásilka byla vrácena odesílateli dne „3/8/15“ z důvodu: „nemá domovní schránku, odstěhován“. Poučení pro adresáta není součástí doručenky, ale je odtrženo.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě však lze doručit, kdekoliv bude zastižena.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Po uplynutí 15 dnů se písemnost vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá a jeho adresu.

Doručující orgán, tedy Česká pošta, v tomto případě nepochybila, neboť adresátu – žalobci vložila na adrese jeho platného trvalého pobytu oznámení o neúspěšném doručení písemnost na nějaké vhodné místo a zároveň s oznámením ho písemně poučila o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo, což je rovněž obsahem předtištěného formuláře. Pokud si i přes tuto skutečnost adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 správního řádu), tedy jde o tzv. fikci doručení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21. 7. 2015, kdy posledním dnem lhůty k vyzvednutí byl den 31. 7. 2015, tímto dnem tak bylo podkladové rozhodnutí doručeno.

Taktéž krajský soud posoudil, zda správní orgán prvního stupně doručoval podkladové rozhodnutí na správnou adresu a skutečnost, že žalobci bylo doručováno na adresu jeho platného trvalého pobytu, shledal krajský soud v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu. Správnímu orgánu nebyla totiž jiná adresa z jeho úřední činnosti známa, z centrální evidence obyvatel byla správním orgánem zjištěna právě adresa K. D. 933, R., a žalobce na skutečnost, že má přechodné bydliště na jiné adrese, mohl upozornit již policejní orgán při sepisování, což neučinil, jak vyplývá z odůvodnění podkladového rozhodnutí, dle něhož se žalobce do oznámení přestupku nevyjádřil, pouze jej podepsal. Správní orgán prvního stupně tak v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu doručoval žalobci na adresu jeho platného trvalého pobytu, byť jak se podává z doručenky, se odstěhoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, jaký vliv na doručení podkladového rozhodnutí mělo zřízení služby označované dosílka u provozovatele poštovních služeb.

Zástupkyně žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně doložila potvrzení o úhradě poplatku 546 Kč za změnu místa dodání (dosílka) vystavené Českou poštou, a to pro období od 12. 3. 2015 do 12. 6. 2015. Krajský soud tak posoudil, jaký vliv na stanovení okamžiku doručení zásilky měl postup České pošty, která žalobci poštu nedosílala.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 106/2012-40 (všechna zmiňovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v obecné rovině připustil, že účastníku řízení lze doručovat i na adresu „dosílací“, neboť správní řád v § 20 odst. 1 stanoví, že fyzické osobě lze doručovat kdekoli bude zastížena. Takový postup však nejen není jeho povinností a je též spojen s nemožností případného doručení fikcí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010-60). K využívání tzv. dosílky se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010-47, tak, že dosílka nezakládá právní vztah mezi Českou poštou, a odesílatelem zásilky. Zřízení dosílky nemá stejné právní následky jako sdělení adresy pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Účastník řízení se proto nemůže spoléhat na to, že mu na této adrese bude správním orgánem doručováno. Ostatně i samotný odesílatel může vyloučit možnost doručovat na jinou než na písemnosti uvedenou adresu, a to tak, že na poštovní zásilku uvede poznámku „Nedosílat“, a pošta by nebyla oprávněna zásilku doručit na adresu uvedenou v žádosti o dosílku, ale toliko na adresu uvedenou na zásilce.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného neshledal, že by správní orgán prvního stupně pochybil při doručování podkladového rozhodnutí. Na základě skutečnosti, že si žalobce sjednal s poštou dosílku, nelze uzavřít, že učinil veškerá opatření, aby mu písemnosti byly doručovány. Žalobci muselo být zřejmé, že se bude konat přestupkové řízení. Chtěl-li tedy učinit veškerá opatření pro svou dostupnost, měl uvést adresu pro doručování. Soud má za prokázané, že správní orgán prvního stupně podkladové rozhodnutí nezasílal na nesprávnou adresu, a proto mohly nastoupit důsledky fikce doručení dle § 24 správního řádu.

Taktéž není relevantní tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně ani po vydání podkladového rozhodnutí, které fikcí nabylo právní moci, neučinil vůči žalobci žádné jiné opatření k jeho výkonu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, judikoval, že „z § 102 odst. 1 a § 94a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vyplývá, že po uplynutí doby zákazu činnosti nemůže řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení, který vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Jedná-li určitá osoba v rozporu s § 94a a § 102 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (pozn. nyní § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu), je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl.“ Pokud si tedy žalobce nepožádal v souladu s ust. § 102 zákona o silničním provozu o vrácení řidičského oprávnění, naplnil tak skutkovou podstatu daného přestupku.

Krajský soud se taktéž ztotožnil s názorem žalovaného, že lhůta pro zahájení přestupkového řízení dle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je lhůtou pořádkovou. K povaze předmětné lhůty co by lhůty pořádkové se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011-76, v němž bylo uvedeno, že „lhůta pro zahájení řízení o přestupku je lhůtou pořádkovou, což znamená, že s jejím uplynutím zákon nespojuje žádný důsledek pro věc samu. Uplyne-li marně tato lhůta, nemá to pro řízení ve věci žádný důsledek“. Pokud správní orgány lhůtu pro zahájení řízení nedodrží, je však nutno konstatovat, že takovým postupem se dopustí porušení zákona, což lze správním orgánům důvodně vytknout, neboť je povinností správních orgánů řízení o přestupcích v uvedené šedesátidenní lhůtě zahájit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 As 66/2009-81), nemá to však bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů ve věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011-58).

Další okruh žalobcových námitek směřuje do posouzení zákonnosti doručování prvostupňového rozhodnutí zástupkyni žalobce namísto žalobce, jež jsou tímto rozhodnutím stanoveny povinnosti, které musí vykonat osobně.

Podle § 34 odst. 2 správního řádu se písemnosti doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat (do této kategorie písemností nespadá rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za přestupek, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008). Žalobce si dne 5. 1. 2016 zvolil zástupkyni JUDr. A. H., která v řízení vystupovala jeho jménem a již byla doručována rozhodnutí správních orgánů.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že je-li adresát písemnosti v řízení zastoupen, doručuje správní orgán písemnosti pouze zástupci, s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. Má-li zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručuje se písemnost jak zástupci, tak zastoupenému. Není vyloučeno, aby správní orgán i v případě, že v řízení vystupuje jménem zastoupeného jeho zástupce, doručil písemnost též zastoupenému (v odůvodněných případech). Doručení písemnosti zastoupenému však v tomto případě nemá účinky na běh lhůt, pokud zákon nestanoví jinak. To znamená, že je-li na doručení písemnosti vázán počátek běhu určité lhůty, je pro běh lhůty rozhodný okamžik doručení písemnosti zástupci; to, zda a kdy byla písemnost doručena zastoupenému, je pro běh lhůty nepodstatné.

Ze zákona o silničním provozu nikterak nevyplývá, že by rozhodnutí, jímž se obviněný uznává vinným a na základě něhož pozbývá řidičské oprávnění, muselo být doručováno přímo obviněnému. Dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu pozbyl žalobce řidičské oprávnění dnem právní moci podkladového rozhodnutí, tj. doručením zástupci žalobce. Při doručování rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za přestupek, není nezbytná součinnost žalobce k převzetí takového rozhodnutí. Podle odst. 2 cit. ust. pak byl žalobce povinen řidičský průkaz odevzdat do pěti pracovních dnů od dne nabytí právní moci podkladového rozhodnutí. Ze zákona tedy není nezbytně nutné, aby řidičský průkaz odevzdal osobně řidič, z povahy věci je možno se nechat zastoupit.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu, pokud rozhodnutí doručovaly zástupkyni žalobce, neboť v případě doručování rozhodnutí se nejedná o situaci, jak se nesprávně domnívá žalobce, kdy by měl žalobce v řízení něco osobně vykonat a kdy by tedy bylo na místě doručení písemnosti přímo jemu. Při posouzení, zda se jedná o takový případ, je nutno rozlišovat procesní povinnost účastníka řízení vzniklou mu v průběhu řízení (např. povinnost dostavit se osobně k ústnímu jednání, zde je na místě zaslání písemnosti přímo účastníkovi řízení) a povinnost hmotněprávní, kterou je v tomto případě výkon sankce spočívající v úhradě peněžitě pokuty a v zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových všech vozidel, a která navíc vznikne žalobci až po skončení řízení, neboť tato povinnost je vykonatelná až v případě pravomocného rozhodnutí. Tato hmotněprávní povinnost účastníka tak není tou povinností, kterou má na mysli ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Z tohoto důvodu je námitka žalobce nedůvodná, neboť rozhodnutí bylo doručeno v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Krajský soud k tomuto dále uvádí, že žalobce ve své žalobě ani netvrdí, v čem spatřuje v souvislosti s touto námitkou zkrácení práv.

Co se týče tvrzení, že žalobce své zástupkyni neudělil plnou moc ve smyslu § 20 odst. 2 správního řádu, neboť jeho podpis na plné moci není úředně ověřen, je žalobcův výklad tohoto ustanovení mylný. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 As 43/2009-52, „*ve správním řízení se nicméně účastník může dát zastoupit na základě písemné plné moci tzv. obecným zmocněncem podle § 33 správního řádu. V takovém případě v souladu s § 34 odst. 2 téhož zákona platí, že se písemnosti*

(jakékoliv) doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Plná moc přitom podle § 33 odst. 1 správního řádu nevyžaduje úředně ověřený podpis zmocnitele. Pokud účastník řízení obecného zmocněnce nemá (a tedy v řízení jedná a vystupuje sám), může v souladu s § 20 odst. 2 zmocnit písemnou plnou mocí jinou osobu pouze k přebírání písemností doručovaných do vlastních rukou (a k ničemu jinému). V tomto případě tzv. zmocněnce pro doručování (a jenom v něm) však správní řád požaduje, aby byl podpis zmocnitele na plné moci úředně ověřen. Ze vzájemného vztahu § 33 a § 20 odst. 2 správního řádu pak vyplývá, že má-li účastník správního řízení obecného zmocněnce podle § 33 správního řádu, neuplatní se § 20 odst. 2 téhož zákona. To ostatně potvrzuje výslovně i § 33 odst. 1 věta druhá správního řádu, podle níž v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ V projednávaném případě je ze správního spisu zřejmé, že žalobce zmocnil k zastupování ve správním řízení advokátku JUDr. A. H., přičemž se jednalo o obecnou plnou moc ve smyslu § 33 správního řádu, která nevyžadovala ověřený podpis zmocnitele. Ust. § 20 odst. 2 správního řádu nebylo za této situace aplikovatelné. Správní orgány pak v souladu s § 34 odst. 2 doručovaly právě zástupkyni žalobce, neboť se nepochybně nejednalo o úkon, jak již konstatováno výše, na základě kterého by měl žalobce něco osobně vykonat.

Na závěr se krajský soud zabýval zákonností uložených sankcí, které jsou dle žalobce vysoce nepřiměřené.

K žalobci tvrzené tvrdosti sankce mu uložené správním orgánem prvního stupně soud poukazuje na § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu ve znění spáchání přestupku, dle něhož od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, tudíž dle § 125c odst. 8 téhož zákona nelze od uložení sankce upustit. Správní orgán prvního stupně zohlednil polehčující okolnosti v plné míře, a proto žalobci uložil pokutu v nejnižší možné výši, tj. 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na co nejkratší dobu, tj. 1 rok. Pokud tedy správní orgány uznaly žalobce vinného ze spáchání přestupku, za nějž zákon obligatorně ukládá sankci v podobě peněžního trestu 25 000 Kč a zákazu činnosti s minimální dobou trvání v délce 1 roku, a zároveň od potrestání daného přestupku nelze ze zákona upustit, nelze jejich postup hodnotit jako nepřiměřeně represivní.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2018

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.